

*2910 • 08-37-40-200

בס"ד, בית מדרש המאי"ר לארץ | גליון 336

צ | עיקר ההשגה תלויה בטרה

מסי לות אר הנפש

שביכי אור מתורתו האדירה והנדירה
של הצדיק רבינו יורם מיכאל אברג'ל זיע"א
ערוך על פי שיעוריו של בנו ממושיך דרכו ואורו
הרה"ג רבינו ישראל אברג'ל שליט"א

מסילות אל הנפש

תוכן העניינים

- 1 פרה אדומה - סוד התשובה . . . . .
- 12 חייבים לצאת מתוך הקבעון המחשבתי! . . .
- 13 ביאור המושג 'מסכת' . . . . .
- 14 מקוה - סוד ההתחדשות! . . . . .
- 18 ארבעה אבות נזיקין . . . . .
- 20 מלחמתו של עשיו ביעקב . . . . .
- 22 מעלת מתן תורה . . . . .
- 23 התיקון להכל - המקוה! . . . . .
- 26 העולה מן האמור להלכה ולמעשה . . . . .

הזמינו לבית או לעסק
קופת צדקה מהודרת

הצטרפו לשיעור היומי
עם משלוח עד הבית!

בית המדרש המאי"ר לארץ

הדפסת והפצת ספר מודיע ודבני דרב יודם נייסאל אברג'ל זיע"א

8771301 345 נתיבות ת.ד 666 הקציר 08-37-40-200/*2910

office@h-l.org.il 077-223-1130

www.hameir-laarets.org.il המאיר לארץ

08-649-9859 לקבלת דגש של אור
קו 'המאיר לארץ'

ע"ר 580654762 | למוסד אישור מס הכנסה לעניין תרומות לפי סעיף 46 לפקודה

- כל הזכויות שמורות -

פרשת צו

פרה אדומה - סוד התשובה

סודה של מצות פרה אדומה עמוק עמוק מי ימצאנו, עד שאפילו שלמה המלך, החכם מכל האדם, לא זכה להבינו על בוריו (יומא יד.), ועל כך אמר את המקרא: "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמְּנִי" (קהלת ז, כג). והיחיד שנתגלה לו סוד זה הוא משה רבינו, כמו שנרמז במה שכתוב: "וַיִּקְחוּ אֵלָיו פְּרָה אֲדָמָה" (במדבר יט, ב), ודרשו חז"ל (במדבר רבה, פרשה יט - אות ו): "לך אני מגלה טעם פרה".

כי מקורו של סוד זה הוא בשער החמישים של הבינה (ורמז לכך: אֲדָמָה - בגימטריא חמישים), שיתגלה במלואו רק לעתיד לבוא, כמו שנאמר: "כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת־ה' כְּפִימֵי לֵימֵי מְכֹסִים" (ישעיה יא, ט), וכשיבוא משיח צדקנו ויעשה את הפרה האדומה העשירית, נזכה בעזרת ה' שיתגלה לכולנו סודה הנשגב.

בכל זאת, רש"י (במדבר יט, כב) מביא בשם ר' משה הדרשן טעם נאה

השבת, בעזרת ה', נוציא שני ספרי תורה מן ההיכל. בראשון נקרא את פרשת השבוע - פרשת 'צו'. ובשני נקרא את פרשת 'פרה', וכמו שפסק בשולחן ערוך (או"ח, סימן תרפה - סעיף ג), וז"ל:

ובשבת ד' (מארבע הפרשיות) מוציאין שני ספרים. באחד קורא בפרשת השבוע, ובשני קורא פרשת פרה¹, ומפטיר: "וְזָרְקְתִי עֲלֵיכֶם מֵים טְהוֹרִים" (יחזקאל לו, כה).

ונכתוב מעט על ענין הפרה אדומה.

בשיחה שמסר אבא מארי עט"ר רבינו יורם מיכאל אברג'ל זיע"א (אמרי נועם, חוקת - מאמר א) אמר כך:

בפרשת פרה אנו לומדים שיש מצוה לשרוף פרה אדומה לצורך טהרתם של אלו שנטמאו למת (והטהרה היתה נעשית על ידי ההזאה מאפרה בשלישי ובשביעי).

מעין החכמה

ואילו המשנה ברורה (שם ס"ק טו) כתב, וז"ל: והרבה אחרונים כתבו שפרשה זו (פרשת פרה) אינה מדאורייתא.

1. כתב השולחן ערוך (או"ח, סימן תרפה - סעיף ז), וז"ל: יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקוראם מדאורייתא...

את חטאיו כצמר לבן, וכמאמר חז"ל (יומא פו): שהשב מיראה, זדונות נעשות לו כשגגות, אך לא נתקנות לגמרי.

לעומת זאת, הזוכה לשוב בתשובה מפני אהבתו להקב"ה וגודל צמאוונו לחזור ולדבוק באלקיו, עליו אמרו חז"ל (שם) שיזדונות נעשות לו כזכויות, כי יש בכח תשובתו העצומה מעומקא דליבא לטהר את כל מעשיו ולהלבינם כשלג צחור, ותשובה זו היא הנקראת 'תשובה שלימה'. ועל כך אנו מתפללים בברכת 'השיבנו' שבתפילת העמידה: 'והחזירנו בתשובה שלימה לפניך'. תפילתנו היא שנזכה לתשובה כה נעלית שיהיה בכחה לטהר את נשמתנו מכל רבב, ולקרבו להקב"ה ממש כמו קודם החטא.

יסוד נוסף בעבודת התשובה יש ללמוד מכך שהיו שורפים את הפרה האדומה עד שהיתה נעשית אפר ממש. כי אפר מורה על הכנעה ושפלות, כמו שאמר אברהם אבינו: 'וְאֶנְכִי עֶפְרָר וְאֶפֶר' (בראשית יח, כז). ונרמז בזה, אשר שלימותה של תשובת האדם תלויה בכך שישפיל ויכניע את עצמו כעפר ואפר לפני הבורא ולפני כל אחד ואחד מישראל.

וממשיך ר' משה הדרשן (המובא ברש"י הנ"ל) לבאר שהטעם שציותה התורה להשליך אל תוך אש שריפתה של הפרה האדומה עץ ארז - הגבוה שבכל

על דרך הדרוש למצוה זו, שעניינה לכפר על חטא העגל, והוא ממשיל זאת לבן שפחה שטינף בצואה את ארמונו של המלך, ואמרו משרתי המלך שתבוא אמו של אותו ילד ותקנח את צואת בנה. וכך ישראל, כיון שחטאם היה על ידי העגל, על כן כפרתם היא דוקא על ידי פרה, שהיא אמו של העגל.

ומכיון שמטרתה של פרה זו לכפר על החטא, לכן הוצרכה הפרה להיות אדומה דוקא, כיון שהגוון האדום מסמל את החטאים, וכן את תוקף הדין המתעורר על ידם, כמו שנאמר: "אם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כְּשֶׁנֶגַע בְּשֶׁלֶג יִלְבְּנוּ, אִם יִאֲדִימוּ כְּתוֹלַע בְּצֶמֶר יִהְיוּ" (ישעיה א, יח). דהיינו שעל ידי תשובת האדם מחטאו יש בכחו להלבין את אודם החטא.

ונזכרו בפסוק זה שתי דרגות במדת הלבנת החטא: האחת - לבנה עד מאוד כלבונותו של השלג, והשניה - פחות לבנה מן הראשונה, כלבונותו של צמר לבן (נגעים פ"א מ"א). והן כנגד שתי דרגות בעשיית התשובה: 'תשובה מיראה' ו'תשובה מאהבה'.

והיינו כי השב מחטאיו רק מפני שהוא ירא מעונשו של הקב"ה, או כדי להינצל מן היסורים הבאים עליו - אין זו תכלית התשובה, ואינה נקראת תשובה שלימה, ולכן סגולת תשובה זו להלבין

להמשיך ולאחוז במדת התשובה, כיון שבכל פעם שהוא מתעלה יותר בעבודת ה' הוא משיג את גדולת ה' ורוממותו יותר ממה שהשיג קודם לכן, ולפי השגתו כעת לא די בתשובה שהוא עשה עד כה, אלא צריך הוא לעשות תשובה עמוקה יותר. וכך יוסיף לשוב בתשובה על תשובה עד יומו האחרון עלי אדמות.

כפי שמבאר הגה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע"א (ליקוטי מוהר"ן - קמא, תורה ו א אות ג):

'ואפילו אם יודע אדם בעצמו שעשה תשובה שלימה, אף על פי כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה. כי מתחילה כשעשה תשובה - עשה לפי השגתו, ואחר כך בוודאי כשעושה תשובה, בוודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך. נמצא לפי השגתו שמשג עכשיו, בוודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיות. נמצא, שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהתגשם את רוממות אלקותו'...

האילנות, ואזוב - הנמוך שבכל האילנות, לרמוז: שהגבוה שנתגאה וחסא ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו.

ונרמז יסוד זה דוקא במצות פרה אדומה - שמטרתה לטהר סמאי מתים - כדי לרמוז לנו שכשם שטומאת המת היא הקשה ביותר שבכל הטומאות ונקראת 'אבי אבות הטומאה', כך מדת הגאווה וגסות הרוח היא הרעה והמגונה ביותר מכל המדות הרעות. ולכן ראשית העבודה בעשיית התשובה ותיקון המדות היא - לסלק את הגאווה והגסות, ולרכוש את מדת הענוה והשפלות.

ובכלל זאת יש לשב בתשובה לדעת שגם כעבור כמה וכמה שנים מיום ששב בתשובה, אל ידמה בנפשו שעתה כבר אין הוא צריך לשוב בתשובה והרי הוא כצדיק גמור - אלא כל ימיו עליו לאחוז במדת התשובה.

ואפילו אם מכיר בעצמו שעשה תשובה שלימה על חטאו, בכל זאת עליו

מעין החכמה

וכל אדם מישראל יוכל כעת להיושע על ידי בכל מה שצריך! באו אליו כל הנאספים שדבריו הגיעו לאזניהם, ובירך את כולם. בין הבאים היה גם איש מכובד בעל נכסים שהיה חשוך בנים כל ימיו, ושמו ר' פייביש וביקש מהבעש"ט להיושע בבנים. ענה לו הבעש"ט ואמר: 'דבר קשה שאלת, רואה אני שכדי לזכות בן תצטרך להפסיד את כל נכסיך ותהיה עני מדוכא... ועוד לפני שיוולד

2. אין דבר העומד בפני התשובה! יחטא האדם אשר יחטא, שערי תשובה לעולם לא ננעלים!

ובענין זה סיפר הגאון הרב ישראל יעקב קלפהולץ זי"ע"א וכל סיפורי בעל שם טוב, חלק ג - עמוד קד, וז"ל:

פעם אחת בסעודת פורים ישב הבעל שם טוב ושמח מאוד ואמר: 'השעה היא שעת רצון

כשיצא מחדר הדרדקי ונכנס לתלמוד תורה, היה הולך תמיד דרך המבואות ולא דרך השוק, עד שלא הכיר כלום חוץ מבית אמו והתלמוד תורה. מזונותיו היו פת חרבה, בצלים ותפוחי אדמה, ושאר ירקות, שאמו היתה מכינה מהם מאכלים, מהם בשלים ומהם חיים, והיתה נותנת לו יום יום, בוקר וערב. מזונות אלה היו לחם חוקו, מהם אכל ושבע ומבלעדיהם לא טעם מאומה, ולא ידע כלל מעדנים מה הם. הנער נער ולו חברים מבני גילו, בני עשירים ובני עניים...

יום אחד קרה מקרה שהוא יצא מן החדר והלך עם חבריו אל השוק. ראה שם מעשה אופה עוגות יפות וסלים מלאים פירות טובים, ובלבו נתעוררה תאוה לטעום מן המעדנים האלה. חבריו קנו להם עוגות ריקיקים תפוחים אגסים ושזיפים, אכלו מהם וגם לו נתנו. אכל מכל אשר נתנו לו והמאכלים ערבו מאוד לחיכו, כי מעולם לא טעם אוכל כזה.

ביום השני הלך לבדו אל השוק לראות את הדברים הטובים שנהנה מהם אתמול וכאשר הסתובב בשוק והתהלך בין המוכרים והקונים, התאוה מאוד לאכול מכל הדברים שראו עיניו, הסתכל בפירות הנותנים ריח טוב, ראה את הנערים הקונים אותם, ולבו מלא קנאה. מה יעשה אם אין פרוטה בכיסו? הלך ושב אל בית אמו. מאותו יום ואילך, היה דרכו של הנער, לילך ולבוא בצהרים אל השוק. פעם אחת עמד שם ובקרבו בערה אש התאוה והרעב, ניגש אל אחד הספסלים וגנב משם תפוחים ואגסים. ידיו לקחו כל מה שלבו חפץ, ואף אחד לא הרגיש ולא ראה את מעשיו... הצליח מעשה השטן והנער נתפס ברשת התאוה, ומכיון שהיה בעל לב טוב הביא לעזרת הנשים מן הדברים הטובים שבאו לידו מדי פעם בפעם, ועשה שם סעודה לחבריו.

הילד, תיפול למשכב ותלך לעולמך... וכאשר הוא יגדל, הוא יזרק מהקדושה ויעשה רשע גמור! וכל המדות הרעות של גניבה ניאוף ורצח יהיו בו'...

שאל פייביש: 'ומה יהיה הילד בסופו, האם ישוב בתשובה?' הרהר הבעל שם טוב שעה קלה ואמר: 'ראשיתו עד חתונתו יהיה רשע, ורק שנתים אחרי החתונה יעשה תשובה'. אמר פייביש: 'אם כן מקבל אני עלי את הכל באהבה, ובלבד שישאר שם ושארית אחרי'.

כשמוע הבעל שם טוב את דבריו העיר: 'אתה מקבל עליך את היסורים והרשות בידך לעשות זאת, אבל מה תאמר אשתך? לך איפוא ושאל את פיה, כי גם להסכמתה צריכים'.

הלך הזקן לביתו, שאל בעצת אשתו והיא הסכימה לדעת בעלה בשמחה רבה. לא עבר זמן רב, ופייביש הפסיד את עושרו בענין רע. מכל רכושו הרב לא נשאר לו כלום ובאותם הימים נתעברה אשתו. לאט לאט נתרוקן הבית והם רעבו ללחם, ומחמת רוב צער ורעב חלה פייביש, וחודש ימים לפני שנולד לו בנו הלך לעולמו, וכל בני העיר השתתפו בהלווייתו.

כעבור שלשים יום, ילדה אשתו בן זכר ובינם השמיני הביאוהו בביתו של אברהם אבינו ונקרא שמו בישראל: 'פייביש', על שם אביו הנפטר. האם שמה עיניה עליו תמיד ושמרה לבל יאונה לו כל רע. כאשר היה בן שלש שנים, הביאתהו אל החדר שילמד תורה. כל היום היתה עובדת אצל בעלי בתים עשירים ועושה כל המלאכות שהטילו עליה ומהן היתה מתפרנסת בדוחק. הילד היה תלמיד שוקד ומקשיב והצטיין בלימודיו ותמיד היה המובחר שבתלמידים. הוא גדל ולא ידע מטוב העולם הזה. בבוקר היה אוכל ארוחה דלה ובצאת אמו לעבודה היתה נוטלת אותו ומביאתו אל החדר ושוב לפנות ערב היא מוליכה אותו אל ביתה.

ביותר שהביאו למכירה. נעלמו כלאחר יד מבלי לדעת מי הוא המעלים. התחילו לחקור ולדרוש בדבר, עד שנודע להן שהבחור פייביש הוא הגנב שגונב מסליתן מדי יום ביומו. החלו לשים עיניהן עליו, הביטו אחריו בבואו ובלכתו, ולא ראו שיטול איזה דבר. אך מיד כאשר הלך והתרחק ממקום מושבן בדקו וראו בחסרונם של כל מיטב הרקיקים והפירות... גנב נפלא היה! הביטו אחריו בשבע עינים ואיש לא ראהו שישלח את ידו בגניבה!

משראו הנשים הסוחרות, שאין מפלט לסחורתן מידי הבחור הגנב הנפלא ההוא, באו אל הבעש"ט הקדוש והתאוננו על מעשיו של הבחור פייביש, בן האלמנה. אין יום שלא יהא גונב מהן את הטוב והמובחר שבסחורתן באין רואה. ענה להן הבעש"ט ואמר: 'לכנה הביתה והכל יתוקן, מהיום והלאה לא יפקד דבר מסחורתכם!...

כשנפטרו הנשים מלפניו, קרא הבעש"ט לשמשו ואמר: 'לך וקרא לי את הבחור פייביש'. הלך וקרא לו, ומיד בא ועמד לפניו. אמר לו: 'מה זה המעשה אשר אתה עושה? אומרים עליך שאתה גונב בלי רחם מסלי הנשים העניות היושבות בשוק!' אמר הבחור: 'ומה אעשה אם רעבים אנחנו, אני ואמי, ואין לנו במה להחיות את נפשותינו?!...

הסתכל בו בעיני רחמים ואמר: 'מה אתה רוצה מעניים?' אמר הבחור: 'ומה אעשה אם על העשירים אין לי שליטה, המנעולים הגדולים והחזקים שומרים עליהן בלילה וביום ואין לי דריסת הרגל שם. על כן לוקח אני מכל הבא ביד, אך איננו נוטל יותר מן הראוי, רק למלא את נפשי הרעבה ונפש אמי האלמנה'. אמר לו הבעש"ט: 'אסור לו לאדם מישראל להתפרנס מן הגניבה, ואם חס ושלום

הנער גדל, התמיד בתלמודו, והגיע לגמרא וסברא, ומלמדיו סיפרו תהילתו. הם לא הרגישו בשינוי שחל בחייו. רק אמו התחילה להרגיש איזה שינוי בדרכיו בימים האחרונים, עד הזמן האחרון היה אוכל את המאכלים שהגישה לו בתיאבון גדול, אך זה שבועות מספר שהנער מסרב ליהנות מתבשילי אמו. הוא נעשה בררן, אוכל קימעא קימעא. דאגה האם לשלום בנה היחיד, והשתדלה להאכילו מאכלים טובים ונעימים אך תמיד מצא איזה טעם לפגם בארוחה, ונפטרה בלי אכילה.

בראות האם שאכילתו פוחתת והולכת, אמרה לו: 'מדוע זה בני אתה עושה לי את הדבר הזה? אני טורחת ועובדת כל היום כדי לזון אותך ולפרנסך, ואתה בועט בטובתי. האם נאה לנער העוסק בתורה לעשות כן? ענה ואמר לה: אם אהובה! אל תתרעמי עלי, כל זמן שלא ידעתי מטוב העולם, היה נעים לי כל מה שהשיגה ידך להגיש לפי. לא כן עתה, כאשר נודע לי שיש בעולם מאכלים טובים משלך, רק אין בכחד לתתם לי מחמת חסרון כיס, לפיכך אני משתדל לפרנס את עצמי...

ומעתה - המשיך ואמר - אם יקרה! אני אפרנס אותך!

שמעה האם את דברי הנער ושתקה. בפיה אין מענה, מה תאמר ומה תדברי? אך במקום מילים באו הדמעות. מקור עיניה נפתח ודמעות נזלו על לחייה בלי הרף...

אחרי השיחה הזאת, היה משפטו כל הימים, ללכת השוקה ולקחת משם כל מה שלבו חפץ. אכל ושבע, וגם עשה סעודות לחבריו בעזרת הנשים, ואת הנותר הביא לביתו. והי היום והנשים הסוחרות במעשי אופה ובפירות התחילו להרגיש בחסרונם של עוגות ופירות שונים. בכל יום חסרו מסליהם הדברים היפים

מה לעשות, והסכימו בדעתם לבוא אל הבעש"ט ולספר לו את הכל ולבקש ממנו עצה ותושיה. הלכו ובאו אליו, ואחרי ששמע את דבריהם ענה ואמר: 'מה לכם לדבר עוד, הראיתם מימיכם גנב כשר כזה? עלים להודות לו שלא לקח את הכל. אני אזמין אותו אלי ואדבר אתו, ואם אמצא שיש מקום לחשדכם אשתדל לתקן את הדבר.'

אחר הדברים האלה שלח הבעש"ט לקרוא לו ואמר לו: 'שמעתי עליך לאמר שאתה מסתובב בשווקים וברחובות בלילה ופוחת שערי החנויות של היהודים, דע לך שהם ימסרוך לדין. הסוחרים העמידו עליך שומרים, והם אורבים לכל מצעדי רגליך, והיה אם ישיגוך, סופך יהיה מר. על כן לך מעריך ותבוא למקום שאין מכירין אותך. והאמת שהעצה הטובה ביותר בשבילך היא ליהנות מיגיע כפיך, כי גדול הנהנה מיגיע כפו יותר מירא שמים. ברם, אם נתפס איש חלילה לדבר עבירה ואינו יכול להיפטר ממנה מאיזה טעמים שהם, נאה לו יותר לעזוב את מקום מגוריו...'

הבחור פייבש שהיה בו תערובת של למדן וגנב ולא הרגיש עד היום באחריות מעשיו, היה נבוכ מאוד בצאתו מבית הבעש"ט, לאן יפנה עתה, כאשר כלתה פרוטה מן הכיס? כן, עליו ללכת ולעבוד, אבל איך יעבוד, והוא לא למד מלאכה מימיו. לבסוף יצא מן העיר ונדד ממקום למקום, מעיר לעיר ומכפר לכפר, ולא מצא מנוחה. בדרכו סבל הרבה, ולפרקים שלח ידו בגניבה, למלא את נפשו הרעבה.

לימים מצאו אותו כנופיה של גנבים וצירפו אותו לחבורתם, והוא התרועע להם והיה כאחד מהם. שלחוהו למקומות מסוכנים לעשות מעשים נועזים, ובכל דרכיו הצליח. לא עברה שנה וכולם הכירו בו שאין כמותו בכל החבורה, לכן החליטו לעשותו לראש עליהם...

ונולדת במזל כזה, ועליך להיות גנב, הזיהר נא מעמל עניים, שבנפשם הם מביאים את לחמם'.

עזב פייבש את בית הבעש"ט ואמר בלבו: 'צדק הרב, אנסה את מזלי במקום אחר ובאופן אחר'. בחצי הלילה, יצא החוצה, ניגש אל אחת החנויות, נגע בדלת ופתחה בנחת ובלו רעש. נכנס ולקח לו משם כסף כדי פרנסת היום, לנפשו ולנפש אמו, ואת שאר הכסף שמצא שם השאיר על מקומו ויצא לו. בצאתו סגר את הדלת אחריו, ולא נודע אם היה איש בחנות. אחרי שהצליח במעשיו בפעם הראשונה, ניסה לעשות כן בפעם השניה. בבוא חצות הלילה נכנס לחנות אחרת, לקח לו כסף די צרכו כדי פרנסת היום והלך לו לביתו. כך היה מנהגו לילה לילה, ולא ראה און במעשיו. בכל לילה הלך לחנות אחרת, ורק לפי אוכלו ואוכל אמו לקח, לא החסיר ולא העדיף.

לא עברו ימים רבים והדבר היה לשיחה בפי הסוחרים בעלי החנויות. גנב נפלא עובד בעיר, הוא בא לחנות, אין איש יודע באיזה דרך, נוטל לו שקלים אחדים ויוצא ובסחורה אינו נוגע אף כמלוא הנימא. בראשונה חשב כל אחד בפני עצמו אולי טעות יש כאן, בלילה כאשר מנה את מעותיו טעה במנין, ובאמת איש לא נוגע בכספו. אולם כאשר שמע איש מרעהו, שגם לו קרה כדבר הזה, ידעו בבירור שאין פה טעות כלל, רק יד פלאים בדבר. אז בא פחד בלבם, יראו מאוד לרכושם, והעמידו שומרים בלילה. אך לשוא, הוא לא נתפס בגניבתו.

ברבות הלילות עלה חשד בלבם, שהגנב הוא הבחור פייבש. לילה לילה מצאו שומר אחר כשהוא הולך וסובב בשווקים וברחובות ואף שלא ראוהו פורץ גדר או שער, מכל מקום חשדו בו. ומשהיה חשוד בעיניהם, הלכו וסיפרו את הדבר לשולחיהם והם מצאו שלפי כל הנסיבות יש מקום לחשד זה. התייעצו ביניהם

שאינו מניחו לישון, חרד חרדה גדולה, אך הסתיר את חרדת לבבו מעין חבריו.

פעם אחת הצר לו אביו מאוד בחלום, הזהירו ואמר לו שיעזוב את חבורת הלסטים ולא ידור במחיצתם. אמר לו: 'לא אוכל לעשות כדבריך, כי חברי שומרים עלי ואינם עוזבים אותי אף רגע והיאך אניחם?' השיב ואמר לו אביו בחלומו: 'יש עצה, שלחם וילכו ללסטם בלעדך, הלא ראש אתה להם ואז יתפסו למלכות ואתה תהיה נקי לביתך'. הסכים לו, ואמר לעשות כעצתו. עזב אותו הזקן ובלכתו אמר: 'בצאתך מן המקום הזה, אל תיסע לעיר מולדתך, כי אם תלך לברדיטשוב העיר, ושם תמצא את בת זוגתך, היושבת ומחכה לך כמה שנים'.

כאשר שכב על משכבו לא נרדם עד אשר האיר הבוקר. לאור היום קם ואמר: 'אנסה את מזלי, אשלח את האנשים והיה אם לא ישובו ואדע כי מאת ה' יצא הדבר, ואעשה ככל דברי החלום'. לפנות ערב אמר לחבריו: 'הלילה תצאו לפשוט ידיכם בגדוד בלעדי, אתם תלכו ואני אשאר כאן. לכו בזהירות, עשו את מעשיכם בערמה כאשר הוריתכם פן תתפשו...'

כשירד החושך יצאו האנשים והלכו לדרכם, והוא נשאר על מקומו ביער. הוא ישב וחיכה להם, לדעת אם הצליחו בלעדיו במלאכתם זו האחרונה אם לא. עבר שבוע ימים והם לא שבו, אז אמר: 'בוודאי עצרו אותם, על כן אינם שבים'. לקח עמו סכום עצום של כסף, והחל את מסעו לעבר העיר ברדיטשוב...

כאשר בא לעיר, סר לאכסניא אחת, רחץ ולבש בגדים אחרים והלך לבית המדרש להתפלל. אחר התפילה לקח גמרא, פתח אותה וניסה לקרוא בה, והנה הוא קורא בהבנה כמו בימי נעוריו. ביקש את בעל האכסניא רשות ליטול בשבילו את הגמרא שלמד לביתו, אם

מאותה שעה נהפך להיות הרוח החיה של החבורה ושום דבר לא נעשה בלעדיו. ראשית כל העתיק את מקום משכנם, הולכים לעמקי היער ונטו את אהליהם בין עצים עבותים. גם פקד עליהם לעשות מערות גדולות ולחפור שוחות עמוקות בתוך האדמה, בכדי שיהיו להם למקום מחבוא וסתר בעת צרה וגם ישמשו כבית אוצר לשלל ולביזה. עשו כדבריו, בנו את המערות בתוך האדמה ולמעלה זרעו דשא, בכדי שעין איש לא תראה מה שנמצא מתחת לאדמה. הם הביאו לשם את כל השלל והביזה והסתירו מעין איש. אחר כך קנו להם סוסים אבירים ועגלות גדולות והלכו לגנוב בחצרות הפריצים. העבודה היתה גדולה ונועזה, וההצלחה היתה מרובה. שלל רב הביאו מן הדרך. כך עבדו בשיטה ובסדר, גנבו וגזלו.

שנים רבות עמד פייביש בראש גדודו, תשע שנים במספר, ותמיד הלך בראש. לא היה מעשה גניבה, גדול או קטן, שידו לא תהא באמצע. בכל מקום ובכל עת שפשטו ידיהם, היה הוא ביניהם, ועל פיו הכל נעשה. את אמו האלמנה שכח לגמרי ואת אביו אשר לא הכיר, לא זכר כלל, וכל מזימותיו היו אך ללסטם את הבריות...

כאשר הגיע פייביש לרום מעלתו בגניבה והצליח בכל מעשיו, חלם חלום בשנתו, והנה רואה הוא יהודי אחד העומד לפניו. והיהודי זקן, המראה לו פנים מסבירות, ומדבר אליו כדבר אב אל בנו. וכך פתח ואמר: 'שמע בני מוסר אביך, ושוב בתשובה שלימה! די לך להיות בין לסטים, עשה נא בשביל אביך, שאין לו מנוחה בעולם העליון על ידי מעשיך אלה'. הקיץ משנתו וראה והנה חלום, לא שם לבו לכך ואמר: 'החלומות שוא ידברוין'. אולם כשראה שהחלום הלך ונשנה לילה לילה, וכמעט

בא הבחור אל הרב, דיבר עמו ומצא חן בעיניו ובסוף השיחה שאלו: 'ומאין אתה?' אמר: 'מעיר מויבז'. אמר הרב: 'אם כן הכל טוב וישר, רק אפנה לרב העיר ואשאל עליך ועל משפחתך ואם התשובה תהיה לפי כבודי, אתן לך את בתי לאשה' - כשמוע הבחור את דברי הרב, עזב מיד את ביתו על מנת שלא לשוב עוד, כי ידע מראש מה יאמרו עליו הבריות מעיר מולדתו. אך בעל האכסניא לא נח ולא שקט, מציאה כזאת מצא ולא יהנה ממנה? בחור יפה ועשיר, אם יעלה בידו לקושרו בקשר החיתון לאחד מבעלי הבתים שבעיר, הלא אפשר לו להרויח דמי שדכנות!... התחיל להתדפק על דלתות בעלי הבתים שבנותיהם הגיעו לפרקן, וסיפר בפניהם בשבח האורח. אולם הם הקשיבו, ענו ואמרו פה אחד: 'הכל טוב ונאה, אבל אי אפשר להתחתן עם איש שאין מכירין אותו, טרם ישאלו עליו ועל משפחתו'. כשמוע הבחור את תשובות בעלי הבתים אמר בלבו: 'אם כן, כנראה שבת זוגתי אינה בעיר הזאת. אלך לי ואסע לעיר אחרת!...

ראה בעל האכסניא שהוא מכין את עצמו לדרך, אמר לו: 'אל תמהר לנסוע, אנסה להציע לך עוד שידוך אחד הגון. חייט אחד יש בעיר, איש תם וישר דרך, ולו שלש בנות שהגיעו לפרקן. ואם לא תהיה מניעה מצידך, יתן לך אחת מבנותיו, ולא ישאל אחריך מאומה'. אמר הבחור: 'אלך אתך אך הפעם, ואם גם החייט לא ירצני, אסע מכאן. זה יהיה לאות ולמופת שאין בת זוגתי בעיר הזאת!.

הלכו ובאו אל החייט, ומצא חן בעיניו מאוד. דיברו זה עם זה, והתפשרו על כל פרט ופרט, וכבר היו מוכנים לכתוב את התנאים. והנה פנה החייט אל החתן ואמר לו: 'עוד דבר סתר לי אליך, וטרם נעשה מעשה, נצא השדה ושם נדבר ולא ישמע בן אדם שיחתנו. קמו ויצאו מן הבית, הלכו ובאו לשדה והרחיקו

אין לו ש"ס בביתו. הלך בעל האכסניא אל הגבאי, ביקש רשות לקחת הגמרא והרשה לו לכבוד האורח שאינו פוסק מלימודו גם בדרך.

ישב בחדרו ולמד בקול, כמו שהיה רגיל בימי נעוריו. באו האורחים שדרו עמו יחד אל בעל האכסניא והתלוננו עליו שאינו נותן להם לישון. אמר אל בעל האכסניא: 'אם הם אינם יכולים לדור עמי יחד, מפני שלימודי מפריע אותם, אני אשלם מחיר כל החדר והם ילכו למלון אחר'. עשה בעל האכסניא כדבריו, כי ישיבתו היתה ישיבת קבע, ולינתם לינת ארעי. ישב באכסניא זמן רב, ומכיון שלא היה לו מה לעשות, ישב ועסק בתורה. ועד כמה שהרבה להגות בה, טעם בה טעם יותר ונגרר אחריה. בראשונה למד מעט ובקושי, אחר כך למד הרבה ובקלות, והיו דברי תורה חביבין עליו, והשתעשע בהם יומם ולילה...

משעברו חדשים מספר, ולבו של בעל האכסניא נעשה גס בו, ונודע לו שהוא עודנו רווק, עלה בדעתו להשיאו אשה. לימים אמר לו: 'רואה אני שאתה בן תורה, והון שמור אתך, אם רצונך בכך אציע לפניך שידוך הגון'. שמע את דבריו ואמר: 'טוב, גם אני רוצה להתחתן'. הלך אל רב העיר ואמר לו: 'הנה בביתי מתאכסן בחור אחד כמה חדשים, מתמיד בתלמודו, שוקד על התורה ומקיימה למעשה, בעל מדות הוא, ומעורב בדעת עם הבריות. גם עשיר הוא, כסף רב לו, וכאחד מבני הגבירים יתנהג. והנה באתי אל אדוני לדבר בו נכבדות, אולי יאבך לקחתו לחתן עבור בתו הכבודה והצנועה!.

ענה הרב ואמר: 'יבוא נא הבחור אלי, אראה את מראהו ואתה על קנקנו, אדבר אתו ואדע את צור מחצבתו, ואם מה' יצא הדבר, אבוא עמו בקשר התנאים!.

כל הדברים האלה, וה' יהיה אתך ותעשה את הטוב והישר, ותמצא חן בעיני אלקים ואדם'.

כשבאו לביתם, כתבו את התנאים כדת וכדין, ואחרי שבועות של הכנה, עשו את החתונה במשתה ושמחה. משעברו ימי המשתה אמר החייט אל חתנו: 'עוד מעט ותגיע שעתי לילך מן העולם. אך בטרם אלך בדרך כל הארץ תשבע לי בתקיעת כף לעשות ככל אשר צויתך'. נתן לו תקיעת כף כאשר דרש ממנו. החייט הצדיק הנסתר נפטר מן העולם בחשאי כאשר חי בחשאי.

מעטה קפץ על פייביש עול של פרנסה. משפחה שלימה מוטלת עליו, והוא צריך לפרנסה. הלך ועשה לו חנות, הביא סחורה ממקומות רחוקים, וסידר את עסקו על הצד הטוב ביותר. סחורה מן המובחר היתה מצויה אצלו, וטיבה יצא בכל הסביבה וכל האדונים והשרים אשר בברדיטשוב והסביבה היו הקונים שלו, ושפע רב היה לו. הוא הצליח במסחרו ועלה למעלה ראש, עושרו הלך וגדל, והגיע לעשירות מופלגת, והיה גביר לאחיו...

וישמן פייביש ויבעט...

סר מן הדרך הישר ושכח עושהו. היה חבר לאדונים ושרים, התחבר לרשעים והלך בדרכם, חילל שבת ומועד ולא נזהר במאכלות אסורות, שכח את אביו ואת חותנו הצדיק הנסתר ונעשה רשע גמור, רשע לתיאבון. נתערב בפריצים ולמד ממעשיהם...

לימים עשו חבריו סעודה גדולה, והוא אחד מן הקרואים ויום המשתה חל בשבת. רתם את מרכבתו, נסע אל מקום המשתה, שהיה בארמון מפואר, הרחק מן העיר שעות מספר. בהיותו בדרך מחוץ לתחום, נשא את עיניו וראה מרחוק יהודי הולך. התפלל מאוד,

לכת עד אשר הגיעו ליער אחד גדול. נכנסו ליער והלכו, ובבואם לקצהו, ראו יהודי אחד, עובר אורח, הולך ובא לקראתם. עמדו והביטו והנה התקרב אליהם ואמר: 'ברוכים הבאים בשם אלקים עושה שמים וארץ'...

נכנסו שלשתם בעובי היער והחייט פתח את פיו וסיפר לחתן כל מה שעבר עליו מיום היוולדו עד בואו אליו. את כל דרכי חייו העביר לפניו, מהחל ועד כלה, והוא עומד ושומע, משתומם ורועד, ואינו יודע מה אתו. לבסוף אמר: 'דברים אלה יהיו כמוסים עמך עד עולם. דע לך שאני אחד מל"ו צדיקים הנסתרים שבדור, ומיום שנולדה בתי הבכורה, אני יושב ומחכה לך. ראיתי את דרכי חיך וידעתני את מעשיך הרעים, ואת בתי לא נתתי לאיש אחר, כי בת זוגתך היא'. את הדברים האלה דיבר באזני החתן והאורח.

כשכילה לדבר, פתח האורח את פיו ואמר: 'בני אתה ובצער ויסורים רבים הולדתך, ועכשיו באתי אליך ביום האירוסין שלך מעולם האמת, ואני מברך אותך ואת ארוסתך, שיהיה הקשר הזה קשר של קיום. קשר בל ינתק. והנני מזהירך בני, החזק בדרך התשובה ואל תרפה ממנה עד יום מותך. ראה בני, לפניך החיים והמוות, ובחרת בחיים. מברך אני אותך בשעה זו, שעת רחמים, שתלך בדרך הישר וכל השגגות שלך יעשו זכויות'. בדברו את הדברים האלה, התחיל ללכת ולהתרחק ממקום עומדם, עד אשר נעלם ממראה עיניהם.

בשובם הביתה, בעודם בדרך, אמר לו המחותר: 'עוד סוד אגלה לפניך, תדע שאחרי עבור שבעת ימי המשתה אפטר מן העולם, ועליך להשגיח על כל בני ביתי. אתה תהיה להם לאב, תפרנס אותם ותשיא את שאר בנותי. וזכור אל תשכח לעשות את

הוא רוצה ליהנות מסעודתם, התחילו לצחק ממנו ולביישו ברבים, עד שלבסוף גירשוהו מחברתם. גם הודיעו לו שיחרימו אותו, ואף אחד מהם לא יבוא לחנותו ולא יקנו אצלו כלום. יצא בבושת פנים, ואמר לחזור ולבוא אל ביתו, ישב במרכבה ונסע לדרכו...

בבואו אל פרשת דרכים, נראה אליו שוב חותנו ואמר לו: 'את המרכבה תשלח הביתה, ואתה תלך אתי'. ירד מעל המרכבה ואמר למשרתו: 'סע הביתה!' כשנסע המשרת, אמר לו חותנו: 'בוא אחרי!' הלך אחריו כמחצית השעה ואחר כך אמר לו: 'החזק בכנף מעילי וסגור עיניך'. עשה כן, ומשסגר את עיניו אמר חותנו את השם של קפיצת הדרך ומיד עמדו סמוך לעיר אחת. הביט פייביש סביבו, ראה והכיר את סביבת עיר מולדתו, הלא היא העיר מזיבוז'. אמר לו חותנו: 'עתה לך העירה, וסור תיכף אל הבעש"ט ותאכל שם סעודת מלוה מלכה, מהר ולך כי עכשיו הוא מסיב לסעודה'. בסיימו את הדברים האלה, נעלם בחשכת הלילה.

הלך פייביש אל בית הבעש"ט, בא אל הגבאי המשמש בקודש, ואמר לו: 'רוצה אני להיכנס אל הרב לסעוד על שולחנו סעודת מלוה מלכה'. שאל הגבאי את פי הרב ואמר: 'יבוא, ישב אתי ויאכל'. כנס וישב לשולחן. אמר לו הבעש"ט: 'טול ידיך, תאכל הרבה ותשבע, כי עליך לישב בתענית כל ימי השבוע... נטל ידיו, אכל ושב ובירך ואחר כך לא בא אוכל לפיו כל השבוע, עד יום שבת קודש'.

במוצאי שבת קודש אחרי סעודת מלוה מלכה, אמר לו הבעש"ט הקדוש: 'אתי תשב כל השנה, וכל הימים אשר תשב פה תתענה משבת לשבת'. נתרצה לזה, וקיבל עליו וקיים את כל הצומות כדברי הרב הקדוש. לתקופת השנה התפאר חותנו של פייביש בישיבה של

בראותו הולך ומתקרב, הולך ובא לקראתו, כאילו מכויץ הוא את צעדיו אליו. כאשר נסע הלאה, ראה שהוא חותנו הנפטר ולא האמין למראה עיניו, עודנו נוסע ומפקפק, והנה הקריב ושאל אותו: 'התדע שהיום יום שבת קודש?' לא הספיק לענות לו, והוא ניגש אל המרכבה, הסיר ממנה גלגל אחד ונעלם. עמדה המרכבה על פני השדה, בלי סור ממקומה, כי לא יכלה לנסוע בשלשה גלגלים. בין כך ובין כך שקעה החמה, והלילה בא, וחושך ואפלה מסביב. לא ידע עצה והיה מבוהל ומבולבל, והנה ראה עוד הפעם את חותנו הנפטר הולך ומתקרב אליו, וחרד חרדה גדולה. אמר לו: 'בני! מדוע עברת על מצוות השם? הלא נתת לי תקיעת כף ללכת בדרך הישר ולקיים את התורה הקדושה'. שתק ולא ידע תשובה. אמר לו: 'אם בפיך אין מענה, הנה יש לי תשובה בשבילך, תשמע בקולי וייטב לך. הא לך גלגל מרכבתך, ותסע אל המשתה. תשב עם חבריך, ולא תהנה מכל המאכלים והמעדנים אף משהו, אין תיקון אחר לנשמתך, רק הבושה והבזיון שחבריך יביישוך ויבזוך בסעודה זו, יצילוך מדינה של גיהנם'...

נטל את הגלגל, שם אותו על ציר המרכבה, ונסע אל מקום המשתה.

כאשר בא אל המשתה, קיבלוהו בכבוד ושאלוהו: 'מדוע איחרת לבוא?' ענה ואמר: 'יבוי בא אלי בדרך והזהירני מלכת הנה. גם עיכב אותי שלא לנסוע בשבת'. שמעו והשתוממו, ולא האמינו לו. נתנו לו לאכול, ישב לו ולא אכל, הביאו לפניו יין ישן, ואשה יפת תואר ישבה על ידו והסיתה אותו לשתות ולשחוק אתה, אך הוא כבש את יצרו. לא אכל ולא שתה וגם לא חטא. ראו זאת חבריו האדונים, וחשבו שהוא משטה בהם, וכל מעשיו אינם רק למראה עין, ובן רגע יחזור בו ויאכל וישתה כמנהגו תמיד. אך בראותם שבאמת אין

11 מסילות אל הנפש

פרשת צו - פרה אדומה - סוד התשובה

מצות נטילת ידים. התפלא מאוד בראותו שהכיוור ריק, הלא לפני בוא האיש רחץ את ידיו והכיוור היה מלא. אמר לו השטן: 'למה לך לדקדק בנטילת ידים? אם אין מים מותר בשעת הדחק לאכול בכריכת ידים במפה לשם מצוה'.

כשמוע ר' פייביש את דבריו האחרונים, הבין שהוא מסית ומדיח ובא להעבירו על דעת קונו. בעומדו ליד הכיוור סמוך לדלת, פתח את הדלת ונס החוצה. רץ אחריו ותפשו בחגורו. עזב את החגורה בידי וברח. משראה שהוא רודף אחריו, נכנס לבית המרחץ והשליך את עצמו למקוה המים כשהוא לבוש בגדים כדי להיפטר ממנו. אז עזב אותו השטן והלך לו ואמר: 'אדם שמוסר את נפשו על מצות נטילת ידים שהיא מדרבנן, לא אוכל לו'.

בשעה זו ישב הבעש"ט בביתו כשהוא דבוק במחשבותיו הקדושות וכבר הגיעה השעה שדרכו ליטול ידים במוצאי שבת לסעודת מלוה מלכה, ועדיין הוא יושב בדביקות. פתאום התעורר ממחשבותיו ואמר אל השָׁמֶשׁ: 'בוא עמי ונצא החוצה'. יצאו והלכו ובאו לבית המרחץ, ירדו לתוך המקוה וראו איש טובע במים. משו אותו מן המים, וראו שהטובע הוא ר' פייביש, וכל עוד נפשו בו לקחו אותו והביאוהו אל בית הבעש"ט והחיו את נפשו.

כאשר הוטב לו, פנה אליו הבעש"ט ואמר: 'עכשיו שעמדת בנסיון האחרון ומסרת את נפשך על מצוה קלה דרבנן, קום ואכול עמי סעודת מלוה מלכה ואחר כך תיסע לביתך לשלום, תיקון נשמתך נשלם ונהיית לבריה חדשה'.

זכה האיש שאחרי גלגולים רבים חזר בתשובה, ותשובתו שנבעה מתוך עמקי הלב נתקבלה...

מעלה, שחתנו נקי הוא כביום היוולדו ואין בו אף שמץ פסול, וכל זה מכחו של הבעש"ט, הוא צירף את נשמתו ככסף צרוף! חסיד הוא בכל מעשיו וקוראים אותו בשם 'ר' פייביש'!

שמע השטן את שבחי ר' פייביש ואמר: 'אני אלך ואביאחו לידי נסיון, ונראה אם יעמוד בו'. נתנו לו רשות ומיד ירד למטה ובא לבית מדרשו של הבעש"ט בדמות איש. והיה זה בשבת האחרונה של השנה, אשר ר' פייביש ישב בה בתענית משבת לשבת. והנה בשבת זו אמר הבעש"ט לר' פייביש: 'במוצאי שבת זו לא תסעד בסעודת מלוה מלכה'. שמע לו, הלך לבית המדרש, הוציא גמרא מן הארון, ישב על יד השולחן ולמד. משהגיעה השעה של סעודת מלוה מלכה, נכנס השטן לבית המדרש, ומצאו יושב ולומד, ניגש אליו ואמר: 'מה לך שאתה פורש מן הציבור, ואינך מקיים מצות מלוה מלכה?' השיב ואמר: 'את מצות רבי הקדוש אני שומר, ואם שקשה לי מאוד שלא לקיים סעודת דוד המלך עליו השלום, אך פקודת הרב שמרה נפשי, כי דבריו דברי אלקים חיים'.

שמח השטן מאוד לשמוע דבריו שיש בהם מעין צער, ואמר: 'אמת, נכון הדבר, מצוה גדולה היא, והמקיימה זוכה לדברים הרבה'. בשעת דיבורו הוציא חלת לחם לבנה, והניחה על השולחן לפניו.

הסתכל ר' פייביש בו ובחלה הלבנה ואמר: 'לא אוכל, מפני שרבי הקדוש אמר לי שלא לאכול'. והשטן לחש בקול ארסי: 'רבך אמר רק שלא תאכל על שולחנו, אבל לא אסר עליך האכילה בכללי. פיתהו ולא יכול לו, וכאשר הָצַר לו וביקשהו לאכול רק כזית, אמר לו: 'לא אוכל בלי נטילת ידים'. ניגש אל הכיוור ליטול ידיו ומצא את הכיוור ריק, אין בו מים, כי השטן רצה להכשילו בשתים: להעביר על דעת הבעש"ט ועל

חייבים לצאת מתוך הקבעון המחשבתי!

תשובתו הראשונה, זכה להתגלות הכרה רגשית כל שהיא בגדלות הבורא יתברך שמו. ואם זכה יותר, **אזי הרגש הזה גם הוקבע באישיותו ונחתם בה...**

אך יש לדעת שרגש זה הינו שלב אחד קטן וזעיר מהכרת הבורא יתברך שמו, וקיימות עוד רבבות רבבות של מדרגות עד שיגיע לגילוי הרגש הנמצא בכתר דבריאה... וכדי להגיע לשם חייבים 'להמשיך ולנוע'...

חייבים בכל עת לעסוק בתשובה, ועל ידי כך **לבקוע את 'חומת התודעה'** (שהוא בעצם הרגש המתגלה בלב), ולעלות אל השלב הבא!

והנה, בוודאי שבקיעת 'חומת התודעה' היא לא דבר פשוט, והיא מורכבת מכמה שלבים...

והנה השלב הראשון שלה הוא הטבילה במקוה בכל יום, יום אחר יום, 365 יום בשנה⁴ (ובשנה מעוברת 385 (גימטריא 'שכינה') יום!).

וכדי לבאר מדוע, נצטרך להקדים...

האדם תופס את המציאות שלו ואת המציאות סביבו, כפי זכות עולמו הפנימי! ככל שעולמו הפנימי גס ועב יותר, כך המציאות הנתפסת בעיניו מגושמת ונפרדת מהאלקות יותר!³

וכאשר האדם הולך ומזכך את עולמו הפנימי, הוא זוכה ומתעלה מעולם לעולם, עד שאט אט מתאחד עם האלקות (והכוונה להתאחדות רגשית).

בתחילה הוא תופס את המציאות כפי שהיא מתגלה בעולם העשייה ('התפיסה' כוונתה 'רגשי ולא שכלי!'), ולאחר שמזדכך יותר, הוא תופס את המציאות באופן נעלה יותר, כפי שמתגלה בעולם היצירה (שם מציאות האלקות היא בגילוי יותר). ולאחר עבודת זיכוך נוספת, זוכה הוא לעלות ולהתעלות לעולם הבריאה, (והרגש הזה כפי שמתגלה בעולם הבריאה היה מקום מדרגתם של רוב התלמידי חכמים שהיו בעם ישראל!)...

על כן נדרש מכל אדם, שגם לאחר שכבר עשה תשובה כראוי, שיעשה תשובה לתשובתו. משום שעל ידי

מעין החכמה

הרגש פנימה, עצמאי ונפרד מהשם יתברך...

4. וכדי שתהיה שנה שלימה, כדאי לטבול במוצאי יום הכיפורים ובמוצאי תשעה באב, ובכך משלימים שנה.

3. האדם אינו רואה תמונה ברורה של העולם, עיניו ולבו מכוסים במסכה ולכן אינו רואה את הקשר המייחד את העולם כולו ואותו בכלל עם הבורא. ולכן מחשיב הוא את עצמו, בתוך

ביאור המושג 'מסכת'

והנה, על ידי בריאת האות 'ם' נבראו ארבעה קצוות שהם: ארבע רוחות. ולאחר מכן שלשל את אורו יתברך מטה ועל ידי זה נבראו שני הקצוות: מעלה ומטה. ובכך הושלמה בריאת המקום, הכלול משה קצוות: מעלה, מטה, וארבע רוחות.

וכבר ידוע הכלל, שכל דבר שבקדושה כלול מעשרה. ואם כן ששה הקצוות (הכלולים כל אחד מעשרה) הם האות 'ס' (שעולה בגימטריא 60).

והנה נודע, שהקב"ה ברא את עולמו על ידי התורה הקדושה, היינו שאותיות התורה הקדושה עלו ונצטרפו ברל"א שערים - רל"א אלפ"א בית"א - ונכללו זה בזה, ומהם נעשה מלבוש העליון אשר בו נתעטף הקב"ה.

והנה הצירוף הראשון מהרל"א שערים, הוא הצירוף הבא: א"ל, ב"מ, ג"נ, ד"ס, ה"ע, ו"פ, ז"צ, ח"ק, ט"ר, י"ש, כ"ת. **סוף** הצירוף הזה הן האותיות כ"ת, והוא שורש ומקור שאר הצירופים.

כידוע, ישנן 60 מסכתות במשנה (כגון: מסכת ברכות, מסכת פאה וכו'), ו-36 מסכתות בגמרא, וצריך להבין מה פירוש המילה הזו 'מסכת'?

ומצאנו להגה"ק הרב קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין זיע"א (מאור ושמש, מאמרים מלוקטים - על סיום הש"ס), שביאר כך:

דע כי בתחילת הכל היה אור אין סוף הממלא את הכל, ומכיון שכך, לא היה מקום לשום בריאה להיברא, ולכן כאשר רצה המאציל לברוא את עולמו צמצם את אורו, ובכך נוצר מקום פנוי.

והנה המקום הזה (המקום הפנוי) מוקף מארבעה קוים כצורת האות 'ם' - והוא סוד האות 'ם' הכתובה בפסוק: "לְסַרְבָּה תִּמְשָׁרְהָ" (ישעיה ט, ו) - ואור אין סוף מקיפו מכל צד.⁵

ואחר זה גזרה חכמתו יתברך והאיר מאור אין סוף למקום הפנוי, ובקע את האות 'ם' ועשה ממנה צורת 'כו', ומכך נוצר אות 'מ' (פתוחה), ודרך הבקיעה הזו מאיר הוא יתברך לכל העולמות...

מעין החכמה

6. מחלקים את הכ"ב אותיות לשני חלקים, בחלק אחד האותיות א-כ, ובחלק השני ל-ת. ולאחר מכן מצמידים את שני

5. ראה באריכות במקדש מלך - בראשית (דף טו ע"א (מדפי זוהרה) בתחילתו) להגה"ק רבי שלום בוזאגלו זיע"א, ותבין.

וברשותכם נסכם:

קראו חכמינו הקדושים לגמרא 'מסכת', שהרי בשם 'מסכת' נמצא כל תהליך הורדת השפע: מ' פתוחה, ס', ולאחר מכן הצירוף 'כ"ת'.

ואחרי שהאריך הרב, מסיים וכותב כך:

והנה לפני הצירוף של כ"ת יש את הצירוף י"ש (כמבואר לעיל), ועל פי

זה יובן מאמר חכמינו הקדושים (עוקצין פ"ג מ"ב): **'עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות'** - אותם צדיקים שזכו להגיע עד 'כ"ת' של המסכת, יזכו בשכרם להתעלות עוד עד הצירוף י"ש ומשם יהיה בכחם להמשיך רחמים גדולים ועצומים, להאיר על הדינים לבטלם להמתיקם ולהוריד השפעות טובות ורחמים גדולים על כנסת ישראל...

מתחילה נעשתה ה-ס', אחר זה האיר בה אור אין סוף ושלשל אורו מלמעלה למטה ונעשו ששה קצוות - הוא ס', ועוד מחמת גודל הבהירות לא היו יכולים הנבראים להתקיים עד 'כ"ת' מסוף הצירוף.

והנה יהודי שזכה שתתגלה בתוכו נביעת התורה, יש בכחו לייחד את העולמות ולעלותם מלמטה למעלה, ומשם, להוריד השפע מאור אין סוף ברוך הוא מקור הרחמים אשר אין שם תערובת דין כלל.

והדרך לייחד את העולמות ולהמשיך את השפע הוא על ידי לימוד התורה, ובפרט לימוד הגמרא, ולכן

מקוה - סוד ההתחדשות!

דע, כי גם כלל ישראל שאינם יכולים לעלות כל כך למעלה העליונה, שתתגלה בתוכם נביעת החכמה, עם כל זה על ידי טבילה במקוה, נמשכת הארת החכמה (על האדם).

והטעם לכך, כי בשעה שהאדם נכנס ונתעלם במקוה כעובר בבטן אמו, נולד בריה חדשה!⁷

בטח כולנו קוראים, ומהרהרים: 'לאן הוא עף? למי הוא כתב את זה? וכי זכינו שתתגלה בנו נביעת התורה?' אז דעו לכם שגם אנו מסוגלים לכך! ונרחיב:

כתב בספר עבודת ישראל (לפרשת פרה - ד"ה במדרש תנחומא) למגיד מקוזניץ, כך:

מעין החכמה

7. **מובא** בספר צבי לצדיק (פרק ו - אות ו): סיפר רבינו מהרי"א מזידיטשוב

החלקים זה לזה, כאשר לאות א צמודה האות ל, ולאות ב צמודה האות מ...

והנה הגם שבוודאי יש בענין טבילת המקוה רזין ורזי רזין,⁸ אנו, ברשותכם, נבאר כעת את תועלת הטבילה על דרך הפשוט. ונבאר:

הקב"ה זיכה אותנו ברחמי הרבים להאריך בענייני המקוה, ובספרנו חלב הארץ (חלק ה - עמוד 3, מהדורת תשפ"ג), כתבנו כך:

הנה נודע שכל דבר שואף אל שרשו, וכמו שהמשילו זאת חז"ל בדבריהם הקדושים (בראשית רבה, פרשה ג - אות טו): 'זרוק חוטרא לאוירא - ועל

וזה הפירוש בדברי רבי עקיבא (יומא פה:): '**אשריכם ישראל! לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר: "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"** (יחזקאל לו, כה)...

ו'אביכם שבשמים' - זו בחינת החכמה העליונה, שבשעה שיהודי טובל במקוה מאירה עליו הארה עצומה מהחכמה העליונה, ומכח ההארה הזו (אם הוא לא יפגום לאחר מכן בעינים, בדיבור ובכרית) יש בכחו להמשיך את הארת ה'מסכת!'

מעין החכמה

לשמים ומגיע עד הרקיע הששי בלבד, ולרקיע השביעי איננו יכול להגיע, כי קשה לו לטבול במקוה בימי זקנתו מחמת חולשתו, ואילולי זאת היה מגיע גם לרקיע השביעי...

כיון ששמע זאת הגה"ק מבעלזא, אמר כי הוא מוותר והוא יבוא לזידיטשוב. וכן היה, כי הגה"ק מבעלזא בא לזידיטשוב ושם כתבו את התנאים... (הערה זו היא מספר טהרת ברוך - עמוד קא, לגאון רבי ברוך צבי מושקוביץ זיע"א).

8. והמשיך המגיד מקוזניץ (שם) וכתב: 'מקוה' בגימטריא יכנף' (עם הכולל), והטעם שהמקוה מכנף לכל השמות הקדושים: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, וקנ"א...

ועל ידי הטבילה במקוה נמשכת החכמה על ידי הבינה, ואזי אפשר להשיג קצת מהחכמה... וראה שם מה שהרחיב בביאור כוונת הטבילה.

משמו של רבו מהרצ"ה מזידיטשוב זיע"א, שבא אליו אותו 'המגיד' (המלאך) שהיה מתגלה אל רבינו הבית יוסף, ואמר לו שהוא רוצה ללמוד גם עמו, כמו שלמד עם הבית יוסף.

אל הבית יוסף נתגלה 'המגיד' בזכות משנה לשמה, ואליו הוא בא בזכות טבילות מקוה לשמה שהוא טובל. אבל המהרצ"ה מזידיטשוב דחה אותו, ואמר לו שאינו רוצה ללמוד מפי מגיד, ומה שהוא צריך ללמוד ולהשיג, אם יזכה לכך ישיג בשכלו מעצמו.

ועוד סיפר כ"ק אדמו"ר מטאהש שליט"א (עבודת עבודה, שיחות קודש חלק א - עמוד רמז) כי הרה"ק מהר"י מבעלזא זיע"א השתדך עם הגה"ק רבי אליהו בנו של הגה"ק מהר"י מזידיטשוב זיע"א והיו ביניהם חילוקי דעות באיזה מקום יתקיים התנאים בבעלזא או בזידיטשוב.

שלח לו הרה"ק מזידיטשוב להרה"ק מבעלזא, כי בכל יום הוא עולה

אך לא רק וידי ותשובה, יהודי צריך להשתדל בכל יכולתו להיות טהור מכל הטומאות. ונרחיב:

בכתבי רבותינו ביארו שישנם ה' סוגי טומאה המעכבים את השראת השכינה על האדם, ויש לאדם לשמור עצמו ולהימנע מהם כמה שאפשר, ואלו הם:

א. טומאה רוחנית - רוח הטומאה השורה על הידים ואינה סרה אלא בנטילה.

ב. טומאה ממשית - היא טומאה היוצאת מגופו, כגון: זיבה וקרי וצרעת רח"ל.

ג. טומאה ממוצעת - כגון: מגע נבילות והיסטון, ומגע שרצים, וטומאת מת, שנעשה טמא מאחר שנוגע בממשות, אבל בו לא נדבק ממשות, מפני זה הוא ממוצע.

ד. נוסף על שלשת מיני טומאה הנזכרים לעיל, ישנו מין שהוא רגל רביעית במרכבה הטמאה, שראוי האדם ליטהר ממנו, והוא דבר שאינו מטמא, רק הוא מלוכלך ומטונף, והתורה אמרה: "והיה מחניך קדוש" (דברים כג, טו), כגון צואה ומי רגלים וכו' הדבוקים בבשרו, ואשר אין בגדיו נקיים בעומדו לפני השם.

ה. עוד יש טומאה רוחנית, והיא קשה מכל אלו שהיו לפנינו זוהי 'טומאת העבירות'! שכן דבר מנוי וגמור הוא ביד חכמינו הקדושים שהעוון מהוה חציצה ומחיצה המפרידה בין האדם

עיקריה הוא קאים' (זרוק מקל לאויר והוא יחזור לשרשו).

ולכן גם הנשמה הקדושה שואפת בתמידיות לחזור לשרשה ולהתדבק בו יתברך בדביקות נשגבה ועליונה כאשר היתה באמנה אתו קודם שירדה אל העולם הזה השפל.

והאמת, שה' יתברך נתן לה את האפשרות הזו, גם בעודה אסורה וכבולה בתוך הגוף הנגוף, וזה על ידי לימוד התורה וקיום המצוות.

אולם בסיבת עוונותיו של אדם נתהווה חציצה ומחיצה המפרידה בין האדם ובין השכינה הקדושה, כמאמר נביא הנחמות: "עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם" (ישעיה נט, ב), וממילא נלקחה מהנשמה האפשרות הזו, והרי היא כמי שכבולה בכבלי ברזל בתוך הגוף.

יותר מזה: באותה עת בה האדם חוטא ח"ו, הרי הוא מתחבר עם הקליפות וכחות החיצונים, והם נאחזים בה ונוטלים את כחה ומונעים בעדה מלהאיר באור יקרות במתיקות, עריבות, השתוקקות, ודביקות בנועם אור העליון ברוך הוא.

ולכן צריך כל יהודי, בסוף היום, קודם השינה להתוודות על אותם עוונות שעשה באותו יום, ועל ידי הוידוי יתפרדו כחות הטומאה מנפשו, ויקבל כחות חדשים.

ומכל גילוליתכם אטהר אתכם" (יחזקאל לו, כה). וכן דוד המלך אומר: "ומחטאתי טהרני" (תהלים נא, ד). נמצאת למד שבהיות האדם נטהר מחטאיו הרי זה נקרא 'טהור'.

אולם בנוסף לכך, הרוצה לטהר עצמו מכל הטומאות ישתדל לטבול במקוה בכל יום.⁹ כי על ידי הטבילה שיטבול עצמו במקוה טהרה יגרום לטהרת הגוף. וכתב רבינו תם ע"ה בספר הישר (שער יג) כי 'טהרת הגוף יחדש טהרה בנפש', ובהיות גוף האדם טהור יורה על טהרת הנפש, וטהרת הנפש תסלול את הדרך להשיג שלימות הנשמה...

לקונו, כמאמר נביא הנחמות ישעיה: 'עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם', ובהיות העוון מצוי בנפש האדם הרי זה נקרא 'טמא', וכמו שכתוב בעריות ובמאכלות אסורות לשון 'טומאה', וכיוצא בזה הוא הדין בכל עבירה שעושה האדם נטמאת נפשו.

והנה, מהטומאה האחרונה האדם נטהר על ידי ששב אל השם יתברך בכל לבו, ועל ידי כך זוכה שנפרדות מנפשו אותן הטומאות, ומתבטלות אותן מחיצות המפרידות בינו ובין קונו יתברך, ומאז נקרא 'טהור', וכן אמר הנביא: "וטהרתם מכל טומאותיכם

מעין החכמה

כשהוא גוסס רח"ל, ובני הבית עומדים סביב למטתו כשהם בוכים וצועקים מרוב צער.

שאל אותם רבי משה לייב: מאיזה מחלה סובל החולה? ענו לו בני הבית: וכי אינכם רואים שהוא כבר גוסס? מה זה משנה מהי מחלתו? אמר להם רבי משה לייב: אף על פי כן הגידו לי, אולי אוכל להושיעו.

צחקו עליו בני הבית ולא רצו לשמוע, אך הוא הפציר בהם מאוד עד שנענו לו ואמרו לו את מהות המחלה. מששמע את דבריהם, ציוה להם שיתנו לו כף עם מעט דבש, שפך את הדבש אל תוך פיו של הגוסס, ומיד כאשר עשה כן נשתנתה צורת החולה והוא פקח את עיניו...

השקהו רבי משה לייב כף דבש נוספת והחולה התחזק וישב על המיטה... רבי משה לייב פנה לבני המשפחה ואמר

9. באחת מנסיעותיו של הגה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א, הגיע בערב שבת לעיר בוטשאטש אשר בגאליציה המזרחית. אנשי העיר היו מהמתנגדים לדרך החסידות וחשש רבי משה לייב פן יפריעוהו מעבודתו עבודת הקודש כדרך תלמידי הבעל שם טוב. הן מעבודת התפילה - אשר היה דרכו להתפלל בקול ובהתלהבות גדולה, וכן - וכפי הנראה זה היה עיקר הסיבה - היה חושש שמא לא יוכל לטבול ביום השבת בבוקר קודם התפילה, כי אצל המתנגדים היה נחשב דבר זה לחילול שבת...

אך מפני השבת הממששת ובאה הוכרח להשאר ולשבות שם.

והנה בלכתו ברחוב בערב שבת שמע קול יללה גדולה היוצאת מבית אחד. נכנס רבי משה לייב לבית וראה אדם שוכב חולה במטתו

ויש עוד הרבה מה להרחיב בזה, ואנו כבר הרחבנו בזה די בספרנו חלב הארץ (חלקים ה-ו), ועתה אנו רוצים להתקדם הלאה...

וכמאמר הידוע: 'אם מקוה יכול להפוך גוי (בסוף תהליך הגיור) **ליהודי, כל שכן שיש בכחו להפוך יהודי ליהודי יותר נעלה'!**...

ארבעה אבות נזיקין...

ארבעה: שור, בור, מבעה (כפירוש שמואל), הבער. ולכן הם נקראים 'אבות'.

בפרשת משפטים מוזכרים ארבעה אבות נזיקין שהם: שור, בור, מבעה, והבער.

כל אב נזיקין הוא סוג בפני עצמו שיש לו תכונות מיוחדות המגדירות אותו, וכל מקרי נזק שאינם מפורשים בתורה נכללים באחד מן האבות לפי התכונות שלו.

והנה, ארבעה אבות הללו, הם הפותחים את מסכת בבא קמא. וכך נפתחת המסכת: **'ארבעה אבות נזיקין, השור והבור והמבעה וההבער'**.

ועתה, ברשותכם, נעמיק יותר:¹⁰

וברשותכם נבאר:

בשעה שבא הקב"ה לברוא את האדם, חצב את נפשו מן ארבעה יסודות רוחניים שמהם נוצרו כל העליונים... ועליהם נאמר: **"כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יְהוָה מֵאֲרָבַע רִחוּת בְּאֵי הָרוּחַ"** (יחזקאל לו, ט)...

המשנה עוסקת במציאויות שבהם ממונו של האדם מזיק, והנה למרות שיש הרבה אפשרויות שבהם ממונו של אדם יזיק לזולת, ראשיהם הם

מעין החכמה

10. מכיון שהשתמשנו בכמה ספרים וקשה לנו לציין בכל פעם, לכן נכתוב אותם במרוכז, והרוצה להעמיק יעיין שם.

להם: המשיכו להשקותו דבש עד שיתרפא לגמרי. וכך עשו עד שנתרפא החולה לגמרי.

ואלו הם הספרים: שערי קדושה (השער הראשון - פרק א). עמק המלך (חלק א - עמוד 212 והלאה). מאמר חיקור דין (חלק א - פרק ג, עם פירוש יד יהודה). מעשה רוקח (תורה, פרשת וישלח - אות ג). בית אהרן (חלק החידושים - עמוד טו). מרפא לשון (וואלי - עמוד שמש). אור התורה (ליבאוויטש, בראשית ד - עמוד תתד). **מקדש מעט** (טולידנו - עמוד רסג)...

הקול נשמע בעיר שהרבי משה לייב הַקֵּיָה אדם מת, ותהום כל העיר. הכל קיבלוהו בכבוד גדול והניחוהו להתנהג כדרכו בקודש בעבודת התפילה, וגם הלך לטבול במקוה בשבת בבוקר כמנהג החסידים.

לאחר מכן אמר רבי משה לייב שהוצרך לעשות נס נפלא של תחיית המתים, כדי שיניחוהו אנשי העיר ללכת לטבול במקוה ביום שבת!... (באוצר חיים - צאנז, שנת תשע"ד גליון רמט עמוד ג).

והאדם עומד תמיד בין שתי המציאויות הללו, וזו נקודת הבחירה.

והנה, כנגד הרוחניות של האדם הראשון ברא הקב"ה מציאות הפוכה הנקראת 'אדם בליעל', והוא כולל בתוכו עוצמות נוראות של טומאה ורוע!

ואחד מהדברים הגדולים הכלולים בו, הם הענין של ארבעה אבות נזיקין, שהם: שור, בור, מבעה, הבער. וראשי תיבות שלהם: 'שבמ"ה'.

ארבעה אבות הללו הם המרכבה הטמאה והם כלליות הדינים, ועליה התנבאו ישעיה (טז, ח-ט) וירמיה (מח, לב) ואמרו: 'גִּפְן שְׁבָמָה'.¹¹

ובשעה שנברא אדם הראשון היו ארבעה הכחות הללו כבושים בתוך נוקבא דתהומא רבא, ולא היתה להם שום כח לשלוט בעולם.

אך אחרי שחטא האדם, הם הצליחו להשתחרר מתוך התהום,¹² והחלו במסע כיבוש הלבבות!... והאמת, אפשר לומר שְׁדֵי בהצלחה...

חטא עץ הדעת גרם לנזק הנורא הזה!...

וארבע רוחות הללו הם ארבע רוחות שבקדושה: רוח נכון, רוח טהרה, רוח קדושה, רוח נדיבה.

ונפשו של אדם הראשון כללה את כולן. **ואז** הגיע הנחש...

ואמרו בגמרא הקדושה (שבת קמו.): **'שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא'.**

והנה הזוהמא שהטיל הנחש בחוה נחלקה לדי' רוחות הטומאה: רוח שטות, רוח זנות, רוח חמדה רעה, רוח חטאת.

ועל ידי החטא התערבבו יחד הרוחות הללו בתוך גופו של האדם!...

וזה לא היה הנזק היחיד!...

ולפני שנבאר, נצטרך להקדים:

אחד מהכללים הראשונים בהכרת המציאות, הוא הכלל המופיע בספר קהלת: "זֶה לְעֵמֶת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים" (קהלת ז, יד), שפירושו, שכנגד כל מציאות של קדושה עומדת כנגדה מציאות של טומאה.

מעין החכמה

12. ארבעה אבות נזיקין הללו: שור, בור, מבעה, הבער. עולים בגימטריא 1108. והנה כידוע שלש"מ הרשע והנחש (שס"מ רוכב עליו) יש ארבע נשים (ההירות! אסור להוציא את כל השמות הבאים בפה), שהן: אגרי"ת, לילי"ת,

11. ומה שהשתמשו בלשון גפן, לפי שהם אותיות נגיף... ולא הזכירו בפירוש משום 'ותבחר לשון ערומים', כשם שחז"ל לא הזכירו בפירוש הדי' אבות נזיקין עצמם כי אם בדרך נסתר שהוא בנוטריקון שבמ"ה.

מלחמתו של עשיו ביעקב

ובקיצור: הנחש הקדמוני הופיע שוב!

ועשיו החליט לגייס למלחמתו ביעקב את ארבעת אבות הנזיקין, וכמו שסיפרו המלאכים ליעקב: "בָּאנוּ אֵלֶיךָ אֲחִיךָ אֶל־עֵשָׂו וְגַם הִלֵּךְ לְקִרְאָתְךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ" (שם לב, ז).

דע לך - אמרו המלאכים ליעקב - 'שעשיו גייס לעזרתו את ארבעה ראשי הקליפות: שור, בור, מבעה, הבער. וכל אחד מהם כלול ממאה, והם הם הארבע מאות אישי ההולכים עמו!¹⁴ **יעקב** שמע את דבריהם, והתכונן למלחמה...

במהלך ההכנה למלחמה הוא החליט להעביר את משפחתו אל עבר מעבר יבוק. כאשר הוא גמר להעביר אותם, הוא חזר חזרה כדי להביא פכים קטנים שהשאיר שם, ואז פגש אותו מלאך רוחני, שרו של עשיו, והחל להילחם בו...

שנים רבות חלפו מאז, שנים של התמודדויות וכשלונות... עד שבשנת 2108 לבריאת העולם, נולדו ליצחק אבינו שני בנים: עשיו ויעקב.

וכך נכתב עליהם: "וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֶדְמוֹנִי כָּל־כַּאֲדָת שַׁעַר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו. וְאַחֲרֵי כֵן יָצָא אַחִיו וַיְדוּ אֶחְזֵת בְּעֵקֵב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב" (בראשית כה, כה)...

ומצאנו לאחד מרבותינו הראשונים הרב מנחם הציוני¹³ שכתב, וזתו"ד: **כאשר נולד עשיו ראו שעל ירכו חקוקה דמות נחש, וזה הוראה שהוא המשך נחש הקדמוני.**

השנים חלפו במהירות וכח הנחש שהיה טמון בעשיו החל להתגלות... וכמו שנאמר: "וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יָדָע צִיד אִישׁ שֹׁדֵה" (שם פסוק כז)... ופירש התרגום יונתן (שם): 'והוה עשיו גבר נחשירכן' ('נחשירכן' - נחש על ירכו).

מעין החכמה

בגימטריא 2216, כמנין שתי פעמים: שור, בור, מבעה, הבער... ויש עוד להאריך בזה, אך לא עתה.

13. בספרו ציוני (פרשת תולדות - ד"ה 'ויצא הראשון אדמוני').

14. ולכן 'ארבע מאות אישי' (עם שלש התיבות), עולה בגימטריא 'ארבעה אבות שבמ"ה'.

מחל"ית, נעמ"ה. וראשי תיבות שלהן: אלמ"ן, ועליהן אמרו: "לא אלמן ישְרָאֵל" (ירמיה נא, ה).

וכידוע, שהזכרים והנקבות דסטרא אחרא נכללים אלו באלו ואלו באלו, ולכן ששה שמות אלו (אסור להוציא בפה): סמא"ל, נחש, אגר"ת, לילי"ת, מחל"ית, נעמ"ה - עולים

ישראל! ולכן הוא קיבל את השם
ישראל!...

ואז גילו לו מן השמים שהוא יוכל לנצח
במלחמה הזו (המלחמה שהיתה באותה
פעם) בזכות שלשה מילדיו, והם: יוסף,
יששכר, ויהודה.

יוסף¹⁶ ויששכר יש להם כח להכניע ג'
קליפות - שור, בור, הבער.

ויהודה יש בכחו להכניע קליפת מבעה.

ויעקב הצליח, באותה שעה, להכניע
גם את עשיו...

בסופו של דבר יעקב ניצח במאבק,
והמלאך בירך אותו: "וַיֹּאמֶר לֵא
יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׁמָךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי
שְׂרִיתָ עִם אֱלֹהִים וְעַם אַנְשִׁים וְתוֹכַל"
(שם פסוק כט).

וביאר הגאון המקובל הרב יעקב עדס
שליט"א:¹⁵

שיעקב הצליח לקחת מהמלאך הזה
שנ"ט (כמנין שט"ן) אורות
רוחניים, ולהכניס אותם לחלקו, ולכן
אם נחבר יעקב (182) עם שנ"ט
(359) נקבל 541, שזה בדיוק המילה

מעין החכמה

והנה אף שכל המדות מבוארות להדיא בפסוק:
חסד - היינו גדולה, ואח"כ גבורה,
תפארת, נצח, והוד, המדה הששית שהיא מדת
היסוד לא הוזכרה במפורש בפסוק, והיא רק
מכונה בו במילות כי כל בשמים ובארץ, דידוע
דתיבות: 'כי כלי - בגימטריא יסוד... עייש.

ולצניעות וענוה צריך כל יהודי לשאוף
ולכסוף. וכך היה הגה"צ רבי
חיים תודרוס תפלינסקי זיע"א, רגיל לבאר
את הפסוק במגילת אסתר: "וַתִּסְּף אֶסְתֵּר
וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ" (אסתר ח, א):

אדם צריך להיות נסתר ורוחק מכל סממן של
כבוד, ומי שזוכה להיות בבחינת: 'ותוסף
אסתר - שמוסיף הסתרה והצנע לכת בכל
דרכיו, אזי אדם כזה זוכה שיקויים בו: 'ותדבר
לפני המלך' - שמדבר ישיר לפני מלך מלכי
המלכים הקב"ה ללא מחיצות והפרעות כלל...
(צדיקים נסתרים בדור האחרון, חלק ב - עמוד שז).

15. דברי יעקב - פרשיות התורה (עמוד צו -
והביא את החידוש הזה בשם הגר"א).

16. עיקר כחו של יוסף הצדיק היתה
הצניעות והענוה. וכמו שכתב
בספר אמרי קודש (עמוד קלט) להגה"צ רבי
רפאל חיים פרידמן, וז"ל:

כידוע הפיוט 'אל מסתתרי', מדבר על כל
העשר ספירות, וכאשר הגיע לספירת
היסוד כתב כך: יסוד צדיק בשבעה נעלם -
היינו דמדת היסוד חבויה ונסתרת בשבע
הספירות, וכוונתו להפסוק שמוזכר בו כל
השבע ספירות, והיא בתפילת 'ויברך דויד
את ה' לעיני כל הקהל', שמקורה בדברי
הימים"א (נט, ט), וכך שיבח דוד המלך עליו
השלום את ה' על דרכי הנהגתו והשגחתו
בעולם: "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת
והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ, לך ה'
הממלכה והמתנשא לכל לראש" (שם פסוק יא).

מעלת מתן תורה

אך מכיון שעדיין היו מעורבים בהם הארבע רוחות של הטומאה: רוח שטות, רוח זנות, רוח חמדה רעה, רוח חטאת. הם לא היו ראויים לקבל את התורה!

ולכן לפני כן, הוצרך הקב"ה לטהר את נפשותיהם ולהעביר מהם את

ממשיכה הגמרא הקדושה (שבת קמו). ואמרת: 'שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא, **ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן!**'

בשעה שהגיע זמנם של עם ישראל לקבל את התורה, הם הגיעו להר סיני. ושם, הם החלו להכין את עצמם...

מעין החכמה

החל רבי חיים לזעוק לעומתן בקול חזק: תסתלקנה 'אתן' מפה, תסתלקנה 'אתן' מפה...

עברו חדשיים ימים וכל שלשת בנותיו באו בברית הנישואין, ונישאו אחת אחרי השניה.

אכן - כדברי רבי חיים: 'תסתלקנה אתן מפה'...

רק כך ראה להמשיך להן ישועה, למרות שהוצרך בשביל כך לבזות עצמו כאחד המסכנים...

עוד מובא שם (עמוד שיא), סיפר בנו רבי נתנאל, וז"ל: באחד הימים הגיע אבי לשריד בית מקדשנו, ולפליאת מכירו היה לבוש במכנסי פועלים (מכנסים מלאי צבע וסיד), אחד ממכיריו ניגש אליו ושאלו: רבי חיים מה קרה לך? הסביר לו אבי, כי שהה מקודם במקוה ברובע היהודי, וראה כי ישנו במקום מגיד שיעור אשר גנבו לו את מכנסיו, והלה אינו יודע מה לעשות, נתתי לו את המכנסים שלי כדי שלא יהיה ביטול תורה, ואילו אני לקחתי את מכנסי הפועל של המקוה, וכך ללא שום חשש ממה יאמרו הבריות ירד בשמחה לכותל...

ונאים הדברים למי שאמרם, עוד מובא שם (עמוד שסא): יהודי מסויים (אשר כותב השורות מכירו אישית והוא אישר עובדא זו) שח לרבי חיים את מצוקתו הגדולה, יושבות בביתו שלשת בנותיו המתבגרות, וכולו דאגה על גורלן אשר עדיין לא נישאו, ושמה חלילה ישבו בביתו עד שילבינו שערותיהן, הגדולה שבהן הינה בסביבות גיל השלשים וחמש, והקטנה שבהן בת שלשים.

רבי חיים אמר לו כי מוכן הוא לבוא לביתו בליל שבת, אולם מבקש הוא ממנו כי מה שיעשה בביתו לא יעיר לו מאומה, ואכן, הגיע לביתו בליל שבת, ומיד החל רבי חיים לרזו לערוך את הקידוש, לאחר מכן החל לזעוק ולעשות מילי דשטותא, כשהינו בכוונה תחילה עושה עצמו כמי שאינו שפוי במאת האחוזים.

באותה עת שהו כל הבנות בבית, הללו אשר ראוהו וחשבו כי אינו שולט במעשיו כשהוא רוקד וצוהל, נבהלו מכך מאוד (רבי חיים עשה הכל כדי שאותן בנות יחפצו שיתלק מהבית ויצעקו עליו), ומיד אמרו הן לאביהם: אבא, את מי הבאת הנה? שיכור מסכן! סלק אותו מכאן!

פרשת צו - התיקון להכל - המקוה!

לזוהמתן, שהזוהמא הוא רוח הטומאה
רוח שטות... שזהו המונע לגילוי אור
ה' ורוח דקדושה...

וכאשר פסקה זוהמתן אזי יוכל להיות
מתן תורה...

אך שוב הגיע הנחש והצליח¹⁸ להכיש...

ואז, התברר לעם ישראל דבר נורא
שהעולם נפגם שוב...

הזוהמא!¹⁷ ואז שוב נאמר: "פה אָמַר
אֲדֹנָי אֱלֹהֵי"ם מְאַרְבַּע רִחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ"
(יחזקאל לו, ט)... ואז נחו עליהם ארבע
הרוחות הכתובים בפסוק: "וְנָחָה עָלֵינוּ רוּחַ
ה', רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה,
רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת ה'" (ישעיה יא, ב)...

ונסכם: כדי שיהיה מתן תורה, בחינת
גילוי רוח ה' על ידי עסק
התורה, הוצרך להיות שיהיה פסקה

התיקון להכל - המקוה!

זוכים להתגבר על קליפת 'ארבע מאות איש',
סוסדה 'ארבעה אבות נזיקין', כאמור.

ומצאנו להגה"ק רבי אברהם אזולאי זיע"א
שכתב שעל ידי הטבילה במקוה

מעין החכמה

ידע הנשאל מי השואל, וקרא: 'מה אעשה?!'
אכריו בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות,
ואשיב אבידה לבעליה!

17. כתב בספר שפתי כהן (שמות כ, א - ד"ה
יודברו) של הגה"ק הרב מרדכי הכהן
זיע"א (מתלמידי תלמידי הארי"י ז"ל), וזה לשונו:

'שוטה אתה', פסק הרבי. סר לחלון, וקרא
יהודי שני. חזר על שאלתו.

'שמעתי שהלכו הנשמות לטבול בנהר דינור
לקבל התורה בטהרה וקדושה,
והתורה היא אש, שנאמר: "אש דת" (דברים לג,
ב), לזה טבלו באש. "נפשי יצאה" (שיר השירים
ה, ו) - בגימטריא 'לנהר דנור' (עם הכולל), וכו'...

נצצו עיניו: 'מה אעשה, רבי? הרי זו מציאה
כשרה, יהיה לי לחם לפי הטף!'

18. ובענין זה סיפר הגאון הרב שלום
מאיר ולך שליט"א (מעין
המועד, בין המצרים - עמוד קטו), וז"ל:

'רשע אתה', הפטיר הרבי, וקרא ליהודי
שלישי. חזר שוב על השאלה.

'הרבי שואל מה אעשה, מנין לי לדעת? ענה.
'אילו היה הרבי שואל מה צריך
לעשות, הייתי יודע: יש להשיב אבידה לבעליה.
אבל כשיבוא הנסיון, תתחיל המלחמה. היצר
הרע יטען ויבלבל, ומי יודע מי יגבר!...

הגה"ק הידברי חיים מצאנו זיע"א עמד
בחלון חדרו, וקרא ליהודי הראשון
שעבר ברחוב. היהודי ניגש לרבי במורא,
והרבי שאלו: 'אמור לי בבקשה, מה תעשה
אם תמצא ברחוב ארנק גדוש מטבעות?'

'אתה חכם', פסק הרבי...

לומר שכל סאה וסאה יש בשיעורה, להעביר עשר כיתות מהטומאה, ובהתחברות הארבעים סאים יסורו מעליו כל הארבע מאות כיתות הטומאה, והיינו סוד: "וארבע מאות איש עמו" (בראשית לב, ז), כנזכר בזוהר.

ודע כי בעשרה מקומות יש שיער בגוף כנגד עשר כיתות הטומאה, שער הראש רומז לראשונה, שיער שעל לחי ימין רומז לשניה, ושיער לחי השמאל רומז לשלישית, וזה רומז לשלש עליונות ששלשתן חשובות כאחת, ושל בית השחי הימין רומז לרביעית שהוא זרוע ימין, ועל השחי השמאלי רומז לחמישית, ושיער שעל הגרון והלב רומז לששית שהוא גוף האילן, ושיער שבירך ימין רומז לשביעית, ושבשמאל רומז לשמינית, ושסביב הצדיק רומז לתשיעית, ושל אחוריו רומז לעשירית. ועשרה מקומות אלו הם כסא לעשר כחות הטומאה לחול עליהם אם יטמא... (עכ"ל).¹⁹

ולכן אשרי אדם הזוכה לטהר עצמו בכל יום במי המקוה הטהורים...

וזה לשון קדשו (חסד לאברהם, מעיין ב - נהר נט):

דע כי מסורת קבלה היא בידינו מחכמי האמת שארבע מאות כיתות הטומאה שורות על הטמא, וכדי להעביר אותן הכיתות של רוח הטומאה צריך ארבעים סאה מים וכו' וכו'...

ועם היות שהאדם מורכב מארבעה יסודות אין טהרתו אלא במים, והטעם מפני שהטומאה היא רוח, כאמור: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכריה יג, ב), והרוח אין בטבעו לכנוס בתוך המים, וכשהטמא נכנס תוך המים נשלף ממנו אותו רוח הטומאה, ולכן הצריכו רבותינו ז"ל לטמא ליכנס בתוך המים כל גופו - שאם נשאר אפילו ראש שיער אחד מגופו חוץ למים לא נטהר, שמשם נאחזת כל הטומאה וחוזרת ושורה על הגוף.

ועל דרך הסוד 'מים' - רומזים למדת החסד, ושם הוא סוד הטהרה מהפגם, כאמור: "בחסד ואמת יכופר עוון" (משלי טז, ו), ומימי החסד ממדת החכמה נשפעים וכו' וכו'...

מעין החכמה

וְתִהְיֶה־רַחֲמֵי (יחזקאל לו, כה). וְאוֹמַר: "מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל הִי" (ירמיה יז, ג), מִה־מִקְוֵה מְטַהֵר אֶת־הַטְּמֵאִים, אֶף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת־יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לֵילֵךְ לְטַבֵּל עֲצָמַי בְּמִקְוֵה טְהוֹרָה שֶׁל אַרְבָּעִים סָאָה, לְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה כְמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְהִתְקַדְּשְׁתָּם

19. ונעתיק כאן תפילה נוראה מהאדמו"ר הקדוש רבי אהרן ראטה זיע"א (טהרת הקודש, חלק ג - עמוד טז), וז"ל:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: אֲשֶׁר־יִכְסֶה יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתָּם מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׂבֻשְׂמִים, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְזָרְקֶתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים

ותן-בי פח בזכות טבילת המקוה, להרחיק מעלי כל-המדות הרעות, וכל-העכירות והפניות והשקרים שנסתתרו בי, מיום הולדי ועד היום הזה, למען לא אהיה חליה כטובל ושרץ בידו.

ויתחדו שלשה שמות הקדושים, הנרמזים במקוה, שהם 'אהייה הוי"ה אדני"י' - העולים כמנין 'ב"ק', ויתחדו יחד גמור, ועל ידי זה ישפע שפע רב לכל-העולמות, ולכל-בית ישראל. ומשם ישפע עלי (אני עבד פלוני בן פלונית), ועל 'מחשבתי קולי ודבורי', שהמה כנגד שלשה שמות הקדושים הללו, ויקים בי מקרא שכתוב: 'ועבר את-מעבר 'ב'ק'. ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר את-אשר לו" (בראשית לב, כג-כד).

ותעביר מעלי ומעל בגדי ומעילי את-הסטרך אחרא, ואתלבש במלבושי מעילי קדשה וטהרה (ובערב שבת קודש יאמר: ובגדי ומלבושי שבת קדש), וישמש עלי שפע קדשה וטהרה ממקור נח"ל עליון (ויכין ב"ת נצח חסד לאלפים - נח"ל, כי זה השם מסמא את עיני הקליפות ומשליכן לנוקבא דתהומא רבא), וממימי חסד העליונים, ויתרחקו מנפשנו כל מחשבות און ודעות רעות. ותכניס ותביא נפשנו במימי הדעת הטהור, שנתדבק במחשבות זכות וטהורות. ואם עוונותי הרבים ובפרט עון הפעס וכדומה לזה גרמו לי לגרש הנשמה הקדושה ממקומה, אבקש ממך אבי שבשמים שבכח אלו הטבילות וקדשת המקוה תחזיר אלי נשמתו וכל-הקדשות וטהרות שנאבדו ממני בשביל עוונותי, ובפרט על ידי עון הפעס ועון פגם ברית קדש.

וכשם שאני מתכסה במימי המקוה התחתונים כן תכניס את-נפשי רוחי ונשמתו במימי המקוה העליונים שהם בסוד עולם הבא, ונסתתר בסתר עליון שהיא בבינה העליונה, ואמא עלאה תסתיר אותנו בסתר כנפיה, ונפשנו רוחנו ונשמתנו יטהרו מכל-סיג ופגם וגם הניצוץ

והיינתם קדשים" (ויקרא יא, מד), כמו שדךשו רבותינו הקדושים ז"ל (יומא טז): אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשו אותו מלמעלה, וכונתי בזה להמשיך קדשה וטהרה על נפשי רוחי ונשמתו, ועל כל-רמיח אברי וסס"ה גידי, להתקדש עצמי בקדשת בוראי.

אבינו שבשמים, אבקש ממך בבקשה ותחנונים שתחוס ותחמל על נפשי האמללה, ואל יעב שום חטא ועוון וחרהור רע את-קדשת זו הטבילה, ומה-שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך בגלגול זה, ומה-שפגמתי לפניך בגלגולים הקודמים, ובפרט מה-שפגמתי לפניך בברית קדש, בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון, בכל-האפנים, אבקש ממך ברב מדת רחמיק, שתמחל ותסלח לי על הכל, למען לא יגרמו חטאי ועוונותי להיות מחצה ביני ובין קדשתך, ותשפיע עלי מאור קדשת המקוה, להתקדש בקדשתך, הגם כי בער אנכי, ולא בינת אדם לי, ואין אני יודע לכון שום דבר מהכונות העצומות של המקוה והטבילה, יהא חשוב בעיניך כאילו הכנתי עצמי בכל-מיני הכנות הנצרכים לטבילת המקוה, וכאלו אכון כל-הכונות שאפשר לכון, בכל-טבילה וטבילה.

ובזכות ובכח אלו הטבילות שאטבל, תנקה אותי מפל-טמאה וחלאה של עון ז"ל, וטמאות וזממות של שאר מיני חטאים ועוונות ופשעים, ובכח אלו הטבילות שאטבל, יסורו ממני הארבע מאות פתות של טמאה השורים על הטמא, וכל-סאה וסאה מיאלו הארבעים סאה יעבירו עשר פתות של טמאה, מעשרה מקומות שבגוף שנמצאים שערות, שהמה פסא לעשר פתות אלו. ובשעה שאכסה עצמי במימי המקוה, יברחו ויסורו כלם מעלי, ויתקדם בי ובכל-ישראל מקרא שכתוב: "ואת-רוח הטמאה אעביר מן הארץ" (זכריה יג, ב).

מסילות אל הנפש

פרשת צו - העולה מן האמור להלכה ולמעשה

העולה מן האמור להלכה ולמעשה

ב. וכמו כן הקב"ה גילה לנו בתורתו הקדושה את ענין המקוה, והנה הגם שיש בענין טבילת המקוה רזין ורזי רזין, אנו, ברשותכם, נבאר כעת את תועלת הטבילה על דרך הפשט.

ג. כידוע, בסיבת עוונותיו של אדם נתהווה חציצה ומחיצה המפרידה בין האדם ובין

א. הקב"ה בורא העולם, שברא את העולם כרצונו, גילה לנו בתורתו הקדושה את שתי המציאויות המנוגדות זו לזו, מציאות הקדושה והטהרה, ומציאות הטומאה והסיאוב.

והנה, שתי המציאויות הללו הן הן המציאות הקיימת, וכל אדם נמצא באחת משתייהן.

מעין החכמה

הקפדה קלה בתוך ביתי. ואאהב לכל-בר ישראל ואפלו הגרועים כבבת נפשי ממש, ואתרחק מפל-מיני קנאה וסנאה, ואגמול חסדים עם כל-אחד. ותזכני למדת חכמה (ויכוין שיהכנעו'ה עם הכולל עולה כמנין מקו"ה, והוא היפך הכעס) ולשפלות רוח, שאשפיל עצמי תחת כל-בריה ממש.

ויהי רצון מלפניך, שביכח אלו הטבילות ימתקו כל-הדיינים מעלי ומפל-בני ביתי ומפל-הנלוים אלי ומפל-עמך בית ישראל, ויתעלו כל-הדיינים לשרשן בסוד הפסוק: "מקוה ישראל הי' מושיעו בעת צרה" (ירמיה יז, יג. ושם יד, ח). [ויכוין 'מקוה ישראל - ר"ת מ"י, שהיא הבינה עלאה הממתקת את כל הדיינים. 'יהו"ה מושיעו - ר"ת י"ם, ששם התגלות כל הדיינים, ועיין בכוונות המקוה של הבעל שם טוב הקדוש זלה"ה ותבין], וימתקו שם ויתהפכו למדת רחמים רבים, בכח שמך הגדול והקדוש (אליד), ובכח מימי המקוה הקדושים שהמה כנגד טי' יודיין שבשמות הקדושים (ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן), וכנגד ד' יודיין שבשם ע"ב שהמה כנגד ארבעים סאה שבמקוה. ותבטל מעלינו ומעל עמך בית ישראל כל-מיני גזרות קשות ורעות ותגזר עלינו גזרות טובות, ותשפיע עלינו כל-מיני ברכות וישועות וכל-מיני טובות וחסדים מעתה ועד עולם, אמן.

הקדוש אשר מתלבש בנו טהר מפל-סיג ופגם אשר קבל בעוונותינו הרבים, ויפשט מעלינו רוח הטמאה ונתלבש בסוד הנשמה שנסתלקה.

ובזכות טבילת המקוה של ארבעים סאה שיש בה תתק"ס לגים שהוא כנגד מנין תתק"ס שיש בכח לבטל אפלו ברהי' שלמה, והמה כנגד ארבעים יום של יצירת הולד שיש בה תתק"ס שעות, ובכח כריעת גופנו תלת גז תלת פעם במעי אמו, יתבטל מעלינו כל-בחינת הרע והקלפות ויסתלקו מאתי מכל וכל, ואהיה כבריה חדשה וכאלו נבראתי מחדש לגמרי. "לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי" (תהלים נא, יב), [ויכוין ר"ת טבל וסופי תיבות אבר, דהיינו לטהר את האבר הקדוש על ידי הטבילה, ועיין בכוונות הטבילה ליום חול סעיף יז על פי רבינו האר"י זלה"ה ורבינו הבעש"ט זלה"ה].

ובזכות ובכח טבילת וקדשת המקוה תתקן את-אשר פגמתי בעוון הפעם שהוא עולה עם הכולל כמנין מקו"ה, שהוא נגד שם הקדוש אהי"ה דהה"ן (אליף ח"ה יו"ד ח"ה) העולה כמנין מקו"ה. ואזכה להמשיך עלי ממדת ארך אפים ומדעת הקדוש והטהור להיות ארך אפים שלא לזעוס ושלא להקפיד על שום דבר כלל, ואפלו לא

בבשרו, ואשר אין בגדיו נקיים בעומדו לפני השם.

עוד יש טומאה רוחנית, והיא קשה מכל אלו שהיו לפניו וזוהי 'טומאת העבירות'! שכן דבר מנוי וגמור הוא ביד חכמינו הקדושים שהעוון מהוה חציצה ומחיצה המפרידה בין האדם לקונו, כמאמר נביא הנחמות ישעיה: 'עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם', **ובהיות העוון מצוי בנפש האדם הרי זה נקרא 'טמא'**, וכמו שכתוב בעריות ובמאכלות אסורות לשון 'טומאה', וכיצא בזה הוא הדין בכל עבירה שעושה האדם נטמאת נפשו.

ה. הרוצה לטהר עצמו מכל הטומאות צריך לטבול במקוה בכל יום. כי על ידי הטבילה שיטבול עצמו במקוה טהרה יגרום לטהרת הגוף. וכתב רבינו תם ע"ה בספר הישר (שער יג) כי 'טהרת הגוף יחדש טהרה בנפש', ובהיות גוף האדם טהור יורה על טהרת הנפש, וטהרת הנפש תסלול את הדרך להשיג שלימות הנשמה...

וכמאמר הידוע: 'אם מקוה יכול להפוך גוי שיש בכחו להפוך יהודי ליהודי, כל שכן נעלה!'...

יש עוד הרבה מה להרחיב בזה, ואנו כבר הרחבנו בזה די בספרנו חלב הארץ (חלקים ה-ו), עיין שם באורך.

השכינה הקדושה. ויותר מזה: באותה עת בה האדם חוטא ח"ו, הרי הוא מתחבר עם הקליפות וכחות החיצונים, והם נאחזים בו ונוטלים ממנו את כחו, **ומונעים מנשמתו מלהאיר באור יקרות במתיקות, עריבות, השתוקקות, ודביקות בנועם אור העליון ברוך הוא.**

ד. ולכן צריך כל יהודי, להשתדל בכל יכולתו להיות טהור מכל הטומאות. ונרחיב: **בכתבי** רבותינו ביארו שישנם ה' סוגי טומאה המעכבים את השראת השכינה על האדם, ויש לאדם לשמור עצמו ולהימנע מהם כמה שאפשר, ואלו הם:

טומאה רוחנית - רוח הטומאה השורה על הידים ואינה סרה אלא בטבילה.

טומאה ממשית - היא טומאה היוצאת מגופו, כגון: זיבה וקרי רח"ל.

טומאה ממוצעת - כגון: מגע נבילות, ומגע שרצים, וטומאת מת, **שנעשה טמא מאחר שנוגע בממשות, אבל בו לא נדבק ממשות**, מפני זה הוא ממוצע.

נוסף על שלשת מיני טומאה הנזכרים לעיל, ישנו מין שהוא רגל רביעית במרכבה הטמאה, שראוי האדם ליטהר ממנו, והוא דבר שאינו מטמא, **רק הוא מלוכלך ומטונף**, והתורה אמרה: "והיה מחניך קדוש" (דברים כג, טו), כגון צואה ומי רגלים וכו' הדבוקים

הגדה של פסח

חדש וצבעוני

מצות מהודרות

פריכות וטריות

מהרו
להזמין
הכמות
מוגבלת!

בהמלצת מו"ר הרב ישראל אברג'ל שליט"א

להזמנות:

08-37-40-200 | * 2910

קמח דפסחא

למשפחות נזקקות

"מי שמשמח את שלי,
אני משמח את שלו"

*2910 חייגו:
08-37-40-200
היה שותף - זכות נדירה!

מחולק ע"י מורינו ורבינו
הרב ישראל אברג'ל שליט"א

שעורי השבוע

מפי הרה"ג רבינו ישראל אברג'ל שליט"א

ראשון - כל שבוע בשעה: 18:30
שיעור 'זום' לדוברי השפה האנגלית עם תרגום

ראשון - כל שבוע בשעה: 21:00
92.1FM | 105.7FM | 104.3FM

שני - כל שבוע בשעה: 20:00
בבית הכנסת 'שירת קטיף' רחוב שחף 91

יד בנימין

חמישי - כל שבוע בשעה: 20:00
בבית המדרש 'המאיר לארץ' רחוב הקציר 666

נתיבות

בכל שבת 'מברכין החדוש'
יבורכו באופן אישי לאחר קריאת ספר התהלים
כל מפקידי קופות הצדקה באותו החדוש

ערוצי מחלקת המדיה
של בית המדרש המאיר לארץ

hameir-Laarets.org.il

המאיר לארץ

054-26-380-26

08-64-99-859
קו שמע - המאיר לארץ

Français	Русский	English	Español	עברית
joindre :	присоединитесь:	to join:	Para unirse:	להתחברות:

פרשת צו

- שבת פרה -

כ' אדר ב' התשפ"ד

זמני שבת קודש

רבינו תם	יציאת שבת	הדלקת נרות	עיר
20:13	19:29	18:38	באר שבע
20:14	19:29	18:38	תל אביב
20:13	19:29	18:38	חיפה
20:10	19:33	18:29	אילת
20:18	19:32	18:41	ירושלים
		18:21	ירושלים 40 דק'

מסילות אל הרב

מפי קדשו של אטורד זיע"א

דרך אחת לשנות הרגלים,
היא - לעורר אהבה
להקב"ה ע"י התבוננות
בגדולת הקב"ה, זה מה
שנקרא עבודה תמה,
עבודה שלימה.

הפצת תורה חובקת עולם
היה שותף 08-37-40-200

לתרומות:

- בנק מזרחי טפחות, סניף 433 קרית גת, חשבון 6629
- בנק הדואר, סניף 1, חשבון 27016519
- בכל עמדות 'נדרים פלוס'